

derfor for hans Vedkommende at være et noget svagt Punkt i Dommen. Det synes, som om han er bleven dømt paa et noget løst Grundlag, og hvis dette er Tilfældet, har jeg den Opfattelse, at Sagen i hvert Fald for hans Vedkommende bør tages op paa ny til nærmere Undersøgelse, for at ikke en uskyldig dømt skal komme til at tilbringe nogle Aar i Forbedringshuset og maaske faa hele sit senere Liv ødelagt. Heller ikke maa de Dele af min Kritik, der komme til at omfatte nuværende eller tidligere Befalingsmænd indenfor Hæren, opfattes som et Angreb paa Befalingsmændene i al Almindelighed. Tværtimod nærer jeg den Overbevisning, at den største Del af Befalingsmændene, baade Officerer og Underofficerer i Virkeligheden efterhaanden ere blevne humane og rettænkende Befalingsmænd; men det er altsaa selve Systemet, det er galt med, selve vor militære Retspleje, og jeg kan gaa videre og sige: Det eregentlig det hele Militærsystem, der er Skyld i, at slige Domme kunne blive afsagte og overgaa i Virkeligheden hæderlige Mænd. Det er dette System, vi skulle se at komme til Livs.

Man skulde nemlig ikke tro, som det almindeligt siges, at den almindelige Værnepligt er bygget paa Fædrelandskærlighed; man skulde ikke tro det, naar man ser paa den militære Straffelov, der synes at være en Levning fra Fortiden, en Levning fra Landsknægtstiden, hvor man var nødt til at have strenge, brutale og barbariske Straffebestemmelser for at holde de lejede Tropper i Aie og for at kunne holde en nogenlunde Disciplin. Hvis det virkelig var saaledes, at den almindelige Værnepligt var baseret paa Fædrelandskærlighed, skulde man tro det muligt, at Soldaterne med god Villie udførte deres Øvelser, udførte, hvad der blev paalagt dem, passede deres Sager i det hele og viste Lydighed overfor deres overordnede, skulde man tro, at dette maatte kunne lade sig gøre i al sin store Almindelighed, uden at der behøvede at anvendes Straffe af den Beskaffenhed, hvorom der her er Tale. Det forekommer mig, at naar det virkelig skal være nødvendigt at anvende saa strenge Straffe for forholdsvis ubetydelige Forseelser, kan man ikke ret vel sige, at den almindelige Værnepligt er baseret paa Fædrelandskærlighed, thi hvis den virkelig var det, vilde man sikkert ikke have disse strenge Straffe nødig.

Der er altsaa sket dette, at nogle unge Mennesker have ladet sig henrive til at forgribe sig paa en almindelig forhadt

overordnet, der efter alt, hvad der foreligger som Resultat af de Undersøgelser, jeg har haft Lejlighed til at foretage, er en højst uheldig Type paa en militær Befalingsmand, lige daarligt anset af overordnede, Kammerater og underordnede. Der er ingen af disse Klasser, med hvem jeg har haft Lejlighed til at tale derom, og som kender vedkommende, der har haft et eneste anbefalende Ord tilovers for ham. At han er overordentlig brutal, synes at fremgaa af Udtalelser, han senere har brugt overfor en Reporter fra et herværende Blad, og som temmelig tydeligt viser, af hvilken Karakter han er (*Martin Madsen*: Det kan jo være Løgn.) Ja, men der er efter alt, hvad der foreligger, ikke megen Sandsynlighed for, at det er Løgn. Forholdet er det, at den paagældende Aften kom vedkommende Sergent, da nogle af Husarerne vare lidt lystige, maaske ogsaa noget berusede, hvad jeg ikke kan billige, op paa Stuen for at faa dem i Seng, og for saa vidt han havde tiltalt dem paa en ordentlig Maade, eller det blot havde været en hvilken som helst anden af Eskadronens Underofficerer, der var kommen, vilde hele Sagen sikkert slet ikke være bleven til noget, det vilde sikkert være gaaet ganske skikkeligt af, det vilde være lykkedes at faa de paagældende i Seng, uden at der var sket noget som helst galt. Men i Stedet derfor begyndte han at tiltale dem paa sin sædvanlige brutale Maade. Det irriterede Folkene, og det gjorde selvfølgelig ikke Sagen bedre, at hans Følgesvend, en Korporal Hansen, der var stærkt beruset, greb en af de paagældende Husarer i Halsen, da de nægtede at rette sig efter Sergenten. Det havde til Følge, at begge Husarerne naturligvis bleve yderligere irriterede, for ind paa Sergenten og væltede ham omkuld.

Selvfølgelig var dette galt, og selvfølgelig maa der være Straf for den Slags Forseelser, det har jeg intet imod, men den maa kunne lempes noget mere efter selve Forbrydelsens Størrelse og den Skade, der skete derved. Straffen er efter min Mening meget for haard, og den Mening deler enhver, jeg har talt med herom — og det er mange. Alle mene, at det, der er sket, er en højst uhyggelig Historie, og at Straffen for den begaaede Forbrydelse er meget for haard. Man har truffet den inderligste Medfølelse hos alle, man er kommen til at tale med derom, ogsaa uden Hensyn til, om de have større Kærlighed til Militærvæsenet end jeg, og man har udtalt, at der maa gøres, hvad der